

Inotai András – Szemlér Tamás

ÉRDEKEK ÉS EGYÜTTMŰKÖDÉSI LEHETŐSÉGEK

A 2004-ben csatlakozó közép- és kelet-európai országok és az EU 2007 és 2013 közötti közös költségvetése

1. A 2007–2013-as időszakra vonatkozó bizottsági javaslat

Az Európai Bizottság 2004. február 10-én hozta nyilvánosságra a 2007 és 2013 közötti közös költségvetés keretszámainra és szerkezetére vonatkozó átfogó javaslatait. E javaslatok az Európai Unió jelenlegi helyzetéből és stratégiai célkitűzéseiből indulnak ki, s ennek alapján vázolják fel a közös költségvetés időtávját, nagyságát és szerkezetét.

1.1. Az időtávot illetően az Európai Bizottság 2013-ig a hétéves költségvetési időszak megtartását, attól kezdve viszont az ötéves költségvetési időszakokra való áttérést javasolta. A javaslat háttérében az áll, hogy így a 2013-ig tartó időszak végére kifut a 2002-ben a mezőgazdasági kiadásokról megkötött uniós alku (és nem nyúlik át a következő időszakba), azt követően viszont az ötéves időszakok jobban igazodhatnak az unió politikai ciklusaihoz, s biztonságosabb tervezést tesznek lehetővé.

1.2. A költségvetés összegére vonatkozóan az Európai Bizottság a jelenlegi plafon (az EU bruttó nemzeti jövedelmének (GNI) 1,24%-a) megtartását javasolta, ugyanakkor a jelenleginél nagyobb mértékben kihasználná ezt a mozgásteret: míg a 2004-es költségvetés kifizetéseire beállított összeg a GNI 0,98%-át teszi ki, addig a 2007–2013-as évek átlaga 1,14%. A bizottság úgy érvel – szemben azzal a hat tagországgal (Ausztria, Egyesült Királyság, Franciaország, Hollandia, Németország és Svédország), amely már tavaly decemberben jelezte, hogy a közös költségvetés kiadásait a GNI 1%-ában kívánja maximálni –, hogy kevesebb pénzből a kívánt eredmények nem érhetők el. A források szűkössége – a tagországok korlátozott hozzájárulási hajlandósága – miatt fontos, hogy a tervezett forrásokat a legfontosabb célokhoz rendeljék hozzá. A bizottság ennek érdekében jelentős szerkezeti változtatásokat javasol a közös költségvetés kiadási oldalán. E változtatásokat jól érzékelteti a 2007–2013-as időszakra javasolt pénzügyi keretterv (*1. táblázat*). A javasolt kiadási tételek tartalma röviden a következőkben foglalható össze:

(1) Fenntartható fejlődés. A tétel két alkotórésze a Lisszabonban megfogalmazott célkitűzések teljesítéséhez szükséges lépések (versenyképesség a növekedésért és a foglalkoztatásért), illetve a kohéziót célzó erőfeszítések (kohézió a növekedésért és a foglalkoztatásért).

(2) A természeti erőforrások megóvása és az azokkal való gazdálkodás. Mezőgazdaság, halászat, környezetvédelem. Érdekes és fontos kiemelni, hogy a javaslat szerint a mezőgazdaság – a közös költségvetés mindmáig legnagyobb kiadási tétele – megszűnne önálló kiadási tételként szerepelni, s súlya is jelentősen csökkenne.

(3) Európai állampolgárság. A szabadság, a biztonság és a jog térsége: az európai állampolgárságnak több tartalmat kell adni, az EU külső határainak hatékony ellenőrzése, az európai állampolgárok biztonsága, a bevándorlás kezelése, az igazságszolgáltatás megfelelő működése, az alapvető javakhoz és szolgáltatásokhoz való hozzájutás biztosítása, az európai kultúra és sokszínűség erősítése.

(4) Az EU mint globális partner. Részterületek: az EU és szomszédaival kapcsolatos politikája, az EU mint partner a fenntartható fejlődésben, az EU mint világpolitikai tényező, az EU által alkalmazandó *policy mix*.

(5) Adminisztráció. Az uniós intézmények működésének finanszírozása (a táblázat alatt jelzett kivételekkel).

1.3. Az Európai Bizottságnak a közös költségvetés bevételi oldalára vonatkozó javaslataiban két elem kap különös hangsúlyt. Az egyik az EU-adó bevezetésének már korábban is többször felmerült gondolata. A javaslat szerint az EU-adó lehetne a társaságok jövedelmére kivetett adó, az ÁFA meghatározott hányada vagy energiaadó. A másik fontos elem az, hogy a túlzott nettó befizetői pozíció elkerülésére a jelenlegi *ad hoc* megoldások (az Egyesült Királyság kedvezménye, de mellette az e kedvezmény finanszírozásából kedvezményben részesülő országoknak tett engedmények) helyett egy általános visszatérítési rendszert kellene bevezetni. E szerint amennyiben egy tagország befizetései elérnék GDP-je meghatározott hányadát, jogosult lenne a (szintén általánosan érvényes szabályok által meghatározott mértékű) költségvetési visszatérítésre.

2. Az új tagok reakciói

Az EU-hoz idén májusban csatlakozott közép- és kelet-európai országok számára az Európai Bizottság javaslata jóval többet tartogathat, mint a szűkösebb költségvetést szorgalmazó hatok elképzelései. Ez kitűnik ezen országok képviselőinek első reakcióiból is.

2.1. A kiadások szerkezete tekintetében az új tagországoknak nincs különösebb kifogásuk az Európai Bizottság javaslataival szemben; az eddigi reakciók – ahol voltak – egyetértést fejeztek ki. Az új tagok tehát egyetértenek a bizottság azon álláspontjával, miszerint a kiadási oldal tételei meg kell, hogy feleljenek a közösségi politikák súlypontjainak, beleértve ebbe a kibővült unió szükségleteit.

2.2. A közös költségvetésben megjelenő prioritások megítélése – ami tulajdonképpen az előző szempont részletesebb vizsgálatát jelenti – tekintetében már érzékelhetők hangsúlykülönbségek az új tagok között. Csehország számára a legfontosabb az, hogy a regionális politika kiemelt szerepet kapjon. Lengyelország és Szlovákia a kohézióknak, azon belül is az új tagok felzárkóztatásának szeretne prioritást biztosítani. Magyarországon ugyancsak kiemelt prioritásként kezeli a kohézió kérdését, emellett a vidékfejlesztési támogatás forrásainak növekedését szorgalmazza. A magyar álláspont fontos eleme, hogy a jelentkező új igények kielégítése ne történjen a már létező közösségi politikák terhére. Észtország és Litvánia – némileg szemben a magyar állásponttal – bírálja a kohéziós célkitűzés két alpontra bontását, s a hangsúlyt a lisszaboni folyamat gyorsítására, a modernizációra kívánja helyezni (Lettország véleménye a bizottsági javaslatról nem ismert számunkra). Szlovénia prioritásként jelölte meg az unió külső határainak védelmét.

2.3. A költségvetés mérete tekintetében az új tagok túlnyomó többsége üdvözölte az Európai Bizottság javaslatát, amely a jelenleginél nagyobb méretű költségvetést tervez, igaz, nem a plafon megemelésével, hanem a plafon alatt rendelkezésre álló lehetőségek nagyobb mértékű kihasználásával. Az új tagok közül egyedül Szlovénia jelezte, hogy a bizottság javaslatával szemben inkább a nettó befizetők javaslatával, tehát egy viszonylag kisebb méretű költségvetéssel ért egyet.

2.4. Az adóalapú saját forrás bevezetésének kérdésében megoszlanak a vélemények. Magyarország és Szlovénia egyelőre nem foglalt állást a kérdésben. Szlovákia, Észtország és Litvánia nem támogatja a felvetést, s Lengyelország sem tartja azt időszerűnek. Csehország részéről a javaslatra amnyi reakció érkezett, hogy a saját források rendszerét egyszerűsíteni kell.

2.5. Az általános visszatérítési mechanizmus bevezetését egyik új tagország sem támogatja (Lettország, Litvánia és Szlovénia véleménye nem ismert, a többi új tagország

határozottan ellenzi egy ilyen rendszer bevezetését). Magyarország álláspontja külön hangsúlyozza azt, hogy a visszatérítés bármilyen formáját (tehát nem csak a jelenleg érvényesülő vagy az Európai Bizottság által idén februárban javasolt rendszert) elutasítja.

2.6. A középtávú költségvetési keretterv időtartama kérdésében Csehország részéről nem tarják időszerűnek a 2013 utáni időszakokra vonatkozó döntést; a vélemény azt sejteti, hogy 2013-ig Csehország részéről nem merül fel kifogás a hétéves időszakokkal kapcsolatban. Észtország a hétéves időszak megtartása mellett foglalt állást, de nem zárkózott el mereven az ötéves időszak lehetőségétől sem. Lengyelország és Szlovákia szintén a hétéves időszakot részesíti előnyben, s Litvánia is a jelenlegi rendszer fenntartását pártolja. Magyarország és Szlovénia viszont egyetért az Európai Bizottság azon elképzelésével, hogy 2013-tól ötévesek legyenek a középtávú költségvetési időszakok.

3. A közös költségvetésre kiható egyéb fejlemények

A közvetlenül az Európai Bizottság 2004. februári javaslatához kapcsolódó reakciók mellett természetesen további tényezők is befolyásolják a közös költségvetés alakulását, és ennek megfelelően az új tagok reakcióját. E tényezők elsősorban a közös költségvetés két legnagyobb tételével, a mezőgazdasági kiadásokkal, illetve a strukturális és kohéziós politikával kapcsolatosak. Noha a bizottságnak a költségvetés kereteire vonatkozó javaslata e két terület finanszírozására vonatkozóan is tartalmazza az elképzeléseket, azok megvalósulása szempontjából egyéb dokumentumok, illetve megállapodások is fontos információkat tartalmaznak. Az új tagoknak a költségvetésről alkotott véleménye szempontjából meghatározó lehet a két legnagyobb kiadási tétel tartalmának alakulása, ezért e pontban ezzel a kérdéssel foglalkozunk.

3.1. A közös agrárpolitika (KAP) területén az új tagok támogatását három tényező határozza meg a 2013-ig terjedő időszakban. Időrendi sorrendben ezek a következők:

- 1) A tizenötök között 2002 októberében létrejött agráralku, aminek értelmében – a piaci támogatások és a közvetlen kifizetések felső határa 2013-ig nominálértéken évi 1%-kal növekedhet (ez gyakorlatilag reálértéken történő befagyasztást jelent) – körvonalazódtak a KAP 2013-ig terjedő közös költségvetési pénzügyi keretei;
- 2) A csatlakozási tárgyalások során elért agrármegállapodás, amelynek értelmében az új tagok fokozatosan közelítik meg a közvetlen kifizetések uniós szintjét, s az uniós támogatásokból 2013-ra (nemzeti kiegészítéssel legkorábban 2010-re) érhetik el a 100%-os szintet;
- 3) A KAP 2003 júniusában elfogadott legújabb átfogó reformja.

3.1.1. A fenti tényezők közül az utolsó az, amely már a csatlakozási tárgyalások lezárását követően módosította a KAP kilátásait, ennél fogva az új tagok helyzetét. Elsősorban a következő tényezőket kell e szempontból kiemelnünk:

- * A közvetlen támogatások (igaz, nem teljes) leválasztása a termelésről. A lépés nyomán nem a termésátlag, hanem alapvetően a terület nagysága határozza meg a támogatás nagyságát (2005-től vagy 2007-től). E változás eredményeként az alacsonyabb termésátlagokat produkáló gazdaságok/országok a jelenleg érvényben lévő szabályozáshoz képest jobban járhatnak, míg a magasabb termésátlagokból jelenleg származó közvetlen támogatási előny jórészt eltűnik. Ennek megfelelően az intézkedés eltérően érinti az új tagokat.
- * A közvetlen jövedelemtámogatás fokozatos csökkentése azon gazdaságok esetében, amelyek évi 5000 eurónál több támogatásban részesülnek (az így felszabaduló összeg a tagállamnál marad, és vidékfejlesztési célokra fordítható). Az új tagok esetében kérdés, hogy mikor és hogyan mehet végbe ez a csökkentés, hiszen a csatlakozási tárgyalások során a KAP közvetlen támogatásaiból való részesedésükről 2013-ig

megállapodtak. A mezőgazdasági szektor szerkezetének különbségei miatt ezen intézkedés hatása is jelentős eltéréseket fog mutatni az egyes országokban.

- * A reformban külön hangsúlyt kapott a vidékfejlesztés jelentőségének emelése. Az új tagok szempontjából ez a lépés mindenképpen üdvözlendő, hiszen így lehetőség nyílik alternatív fejlődési utak megnyitására a mezőgazdaság által dominált vidéki területeken. Ennek tükrében az előző bekezdésben említett átcsoportosítás összehatása pozitív lehet, ugyanakkor saját (többlet)források bevonását igényli. Fontos kiemelni, hogy a vidékfejlesztési támogatásokat a 2002. októberi brüsszeli megállapodás nem fagyasztotta be, tehát a lehetőség növelésükre valóban fennáll.
- * A támogatások élelmiszer-biztonsági, állat- és növény-egészségügyi, illetve állatjóléti szabályokhoz kötése. Az új tagországokban ez tovább erősíti az ilyen irányú beruházások szükségességét; ezen beruházások elmaradása esetén a támogatások egy részének kiesésével kell számolni.
- * Új támogatási formák bevezetése a minőségösztönzéshez, illetve környezetvédelmi normák bevezetéséhez kötve. Hasonlóan az előző bekezdésben leírtakhoz, a támogatások elnyerése nyilvánvalóan beruházásokat igényel majd; az új tagok számára e szempontból fontos kérdés lehet, hogyan tudják beilleszteni és végrehajtani ilyen irányú fejlesztéseiket az EU által támogatott programokba.

3.2. A strukturális és kohéziós politika jövőbeni fő irányjaival kapcsolatban alapvető fontosságú dokumentum az Európai Bizottság által 2004. február 18-án megjelentetett harmadik jelentés a gazdasági és szociális kohézióról. A dokumentum számos tekintetben a nyolc nappal korábbi költségvetési javaslat által a kohéziós célkitűzésre vonatkozóan megfogalmazottakat részletezi, így lehetőséget ad annak felmérésére, hogyan érinthetik a tervezett prioritások az új tagok költségvetési helyzetét.

3.2.1. A költségvetési javaslat kapcsán több új tagországban is voltak olyan félelmek, hogy a fenntartható növekedés tételében megjelenő új prioritás – ami gyakorlatilag a lisszaboni folyamat közös költségvetési eszközökkel történő megtámogatását jelenti – egyrészt esetleg nem terjed ki az új tagokra, másrészt pedig a felzárkóztatástól vonhat el forrásokat. A harmadik kohéziós jelentés az új tagok számára megnyugtató módon tisztázta ezeket a kérdéseket.

3.2.2. Az Európai Bizottság elképzelései szerint a fenntartható növekedés támogatására szánt források 78%-a szolgálná a felzárkóztatási célokat (kohézió a növekedésért és a foglalkoztatásért), 18%-a kötődne a lisszaboni folyamat célkitűzéseinek támogatásához (versenyképesség a növekedésért és a foglalkoztatásért), míg a források fennmaradó 4%-a a területi együttműködés céljait finanszírozná.

3.2.3. A fenti elosztás mindenképpen megnyugtató az EU-átlagnál jóval fejletlenebb új tagok többsége számára. Ugyanakkor e ponton nem árt emlékeztetni arra a szlovén álláspontra, amely egy viszonylag kisebb költségvetést támogatna. Az álláspont nyilvánvalóan összefüggésben van azzal, hogy Szlovénia már középtávon sem fog az EU legkevésbé fejlett területei közé tartozni, így nem feltétlenül érdekelt a felzárkóztatási támogatásoknak a legfejletlenebb területekre történő nagyfokú koncentrációjában.

3.2.4. E kérdéskör kapcsán természetesen nemcsak szlovén érdekeltségről beszélhetünk. A 2007-tel kezdődő programozási időszakban például a közép-magyarországi régió is az EU-átlag 75%-a fölé kerül a vásárlóerő-paritáson számított egy főre jutó GDP tekintetében. Ennélfogva nagyon is fontos számunkra, hogyan alakulnak a legfejletlenebbek köréből kikerülő területek támogatásai (a kérdés a közép-magyarországi régió esetleges változásaitól függetlenül fontos számunkra; az esetleges változások természetesen hatással vannak a támogatások nagyságára és területi megoszlására, az azonban a reálisan elképzelhető forgatókönyveket számba véve biztos, hogy legalábbis Budapest kikerül a leginkább támogatott területek köréből). A harmadik kohéziós jelentés – a

jelenlegi időszak gyakorlatához hasonló módon – jelentős összegű és csak fokozatosan csökkenő átmeneti támogatásokat helyez kilátásba e területek számára.

3.2.5. E területek szempontjából különösen jó hír lehet, hogy a lisszaboni célkitűzések megvalósításának támogatása nem korlátozódik a tizenötökre, hanem kiterjed a kibővült Európai Unió egészére. Noha e célkitűzések előtérbe helyezését az új tagok közül egyelőre csak Észtország és Litvánia szorgalmazta kifejezetten, a támogatásból való részesedést minden új tag üdvözölte.

3.2.6. Pozitívum az új tagok számára, hogy a harmadik kohéziós jelentés esetükben növelni javasolja a kohéziós alaphoz származó támogatások arányát: a javaslat szerint ezek tennék ki az összes támogatás egyharmadát. A javaslat – az egyszerűbb felhasználási szabályok, illetve a szükséges társfinanszírozásnak a strukturális alapok esetében szokásosnál jelentősen kisebb mértéke miatt – komoly kedvezmény lehet az új tagországoknak. Az Európai Bizottság úgy fogalmaz, hogy ezt a 2004 és a 2006 között megkezdett erőfeszítések eredményeinek megszilárdítása érdekében tartja szükségesnek; az egyes országokban tapasztalható arányok ugyanakkor figyelembe vennék az eltérő szükségleteket.

3.2.7. Fontos eleme a javaslatnak, hogy a régiók mellett a tagországokat is a fejlesztés célpontjaiként jelöli meg. Különösen a versenyképesség javítását (a lisszaboni folyamat előre vitelét) célzó célkitűzés esetében fogalmazódik meg egyértelműen, hogy az Európai Bizottság egyaránt számít regionális és nemzeti programokra. Az új tagok szemszögéből nézve ez a tendencia összecseng a kohéziós alap megnövelt arányával. Tekintettel a regionális intézményrendszer viszonylagos fejletlenségére az új tagok többségében, ez a megközelítés mindenképpen kedvező lehet számukra.

4. Az együttműködés esélyei

Az EU közös költségvetésével kapcsolatban a 2004-ben belépő új tagok érdekei számos területen egybeesnek, eltérést csak néhány kérdésben tapasztalhatunk. A sikeres érdekérvényesítéshez alapvetően szükségesek az alábbiak:

4.1. A hosszú távú, stratégiai érdekek átgondolása minden új tagország részéről. Fontos, hogy ne önmagában a minél több támogatás megszerzését tekintsék az országok stratégiai célnak: a támogatások csupán eszközt (igaz, nagyon fontos eszközt) jelentenek. A térség egészére nézve stratégiai célkitűzés lehet a felzárkózás az EU átlagos fejlettségi szintjéhez; ezen általános cél érdekében a helyi adottságoktól függően az egyes országokban más-más stratégiai cél(ok) kerülhet(nek) előtérbe.

4.2. A stratégiai célok kialakításánál fontos gondolni arra, hogy az új tagok közös fellépése várhatóan több esélyt ad a sikerre, mint az egyenként történő próbálkozás. Ezzel kapcsolatban igen tanulságos lehet a csatlakozási tárgyalások (e téren inkább negatív) tapasztalatainak átgondolása, illetve a jelenlegi költségvetési időszak számainak kialakítását célzó vita ismerete. A 2004-ben belépő országoknak van annyi közös érdekük a költségvetéssel kapcsolatban, hogy megérje közös fellépésben gondolkodni.

4.3. A közös fellépés célja lehet például egy olyan fejlesztési célkitűzés elfogadtatása, amelynek keretében speciálisan az új csatlakozók problémáira lehetne koncentrálni. Kézenfekvő lehetőség az infrastruktúra fejlesztése, ahol az egyes országok terveinek összehangolása nagyban javíthatja a pályázatok esélyét (a transzeurópai hálózatok esetében ez az összehangolás amúgy is követelmény, de érdemes lehet ezt más fejlesztések esetében is megtenni). Fontos megjegyezni, hogy az Európai Bizottság 2004 februárjában nyilvánosságra hozott két dokumentuma tulajdonképpen elébe megy az ilyen típusú igényeknek, még ha ezt természetesen konkrétan nem is mondja ki; a javasolt források alkalmasak lehetnek nagyszabású fejlesztések végrehajtására.

4.4. A 2004-ben csatlakozó országoknak nem csak egymás közt kell partnereket keresniük, de végig kell gondolniuk, hogy milyen kérdésekben melyik régi tagországgal/tagországokkal vannak közös érdekeik. Természetesen sok kis különböző koalíció

képzeltet el. Egyrészt az új tagoknak számos kérdésben egymástól eltérő érdekeik lehetnek, másrészt pedig – a régi tagok érdekeinek sokszínűségéből adódóan – az egyes kérdéskörökben más és más alkalmi szövetségek létrejötte lehet kézenfekvő. A feladat itt is az, hogy a hangsúlyt a valóban jelentős kérdésekben létrehozott koalíciókra helyezzük.

4.5. Az érdekek megfelelő képviselése a sikeres uniós tagság alapvető feltétele. Ez azonban magában foglalja a hosszú távú gondolkodást, aminek része – összefüggésben az előző bekezdés utolsó gondolatával is – az, hogy ne nyissunk a feltétlenül szükségesnél több frontot a vitákban. A közös költségvetés kohézióra fordítandó kiadásaival kapcsolatban például jelenleg elsődleges érdekünk az, hogy felzárkóztatási célra minél nagyobb összeg álljon rendelkezésre. Ez az érdekünk közös a strukturális alapok eddigi legnagyobb haszonélvezőivel, és ellentétes a közös költségvetés nettó befizetőinek érdekeivel. A nettó befizetőkkel az érdekütközés e kérdésben nem kerülhető el. Ugyanakkor a keretösszeg meghatározásáig célszerű kerülni a vitát a keret elosztásáról a jelenlegi haszonélvezőkkel. Amennyiben ugyanis e viták túl korán megkezdődnek, az ronthatja a minél magasabb keretösszeg megszerzésének esélyét. Természetesen nem arról van szó, hogy az elosztás kérdései ne lennének fontosak. E tárgykörben azonban akkor célszerű egyeztetéseket és vitákat kezdeni, amikor a közös érdek – a magasabb keretösszeg – érdekében történő együttes fellépés már lezárult.

4.6. A 2007 és 2013 között rendelkezésre álló közös költségvetési forrásokról folyó vitában nagyon komolyan befolyásolhatja az új tagok esélyeit saját teljesítményük, azaz a 2004 és 2006 között rendelkezésre álló források sikeres vagy éppen kevésbé sikeres felhasználása. Mivel 2007 és 2013 között az eddigi javaslatok alapján a 2004 és 2006 közötti összeg többszöröse állhat rendelkezésre, az első évek esetleges komolyabb zökkenői súlyos érvet jelenthetnek a keretek szűkítését szorgalmazó országok számára pozíciójuk mellett. A sikeres felhasználás e szempont mellett azért is fontos, mert a többszörösükre növekvő támogatási keretek hatékony felhasználása csak bejáratott, olajozottan működő intézményrendszerrel lesz lehetséges.

5. Záró megjegyzésként fontos hangsúlyozni, hogy a 2004 februárjában publikált javaslatok azt támasztják alá, hogy az Európai Bizottság a keleti bővítés hosszú távú sikerét a jelenlegi tagországok nagy részénél jóval inkább szívén viseli. A javasolt költségvetési keretek komoly felzárkózási esélyt jelenthetnek a 2004-ben csatlakozó országok számára. (Megjegyzendő, hogy még akkor is igen jelentős forrásokról van szó, ha a tagországok végül az Európai Bizottság javaslatainál szerényebb keretszámokban alapodnak meg.) A javaslatok nyomán kialakult helyzetben összehangolt fellépéssel és érveléssel, emellett a fogadókészség bizonyításával lehet a legtöbbet tenni a minél bősebb támogatási keretek érdekében.

* * * * *

A tanulmány – azonos című – hosszabb változata megtalálható az alábbi kötetben: Szemplér Tamás (szerk.): *EU-költségvetés 2007–2013: érdekek és álláspontok*, MTA Világgazdasági Kutatóintézet, Budapest, 2004, pp. 298–321. A kötet megtalálható – többek között – az Egyesített Társadalomtudományi Könyvtárban (1014 Budapest, Országház

и. 30.).

Az Európai Bizottság javaslata: a 2007–2013-as pénzügyi keretterv áttekintése

Millió euró, 2004-es árakon									
Kötelezettségvállalások	2006 (a)	2007	2008	2009	2010	2011	2012	2013	
<i>1. Fenntartható növekedés</i>	47 582	59 675	62 795	65 800	68 235	70 660	73 715	76 785	
<i>1a. Versenyképesség a növekedésért és a foglalkoztatásért</i>	8 791	12 105	14 390	16 680	18 965	21 250	23 540	25 825	
<i>1b. Kohézió a növekedésért és a foglalkoztatásért (b)</i>	38 791	47 570	48 405	49 120	49 270	49 410	50 175	50 960	
<i>2. A természeti erőforrások megóvása és az azokkal való gazdálkodás</i>	56 015	57 180	57 900	58 115	57 980	57 850	57 825	57 805	
ebből: Mezőgazdaság – piaci kiadások és közvetlen kifizetések	43 735	43 500	43 673	43 354	43 034	42 714	42 506	42 293	
<i>3. Európai állampolgárság, szabadság, biztonság, jog</i>	1 381	1 630	2 015	2 330	2 645	2 970	3 295	3 620	
<i>4. Az EU mint globális partner (c)</i>	11 232	11 400	12 175	12 945	13 720	14 495	15 115	15 740	
<i>5. Adminisztráció (d)</i>	3 436	3 675	3 815	3 950	4 090	4 225	4 365	4 500	
Kompenzáció	1 041								
Összes kötelezettségvállalás	120 688	133 560	138 700	143 140	146 670	150 200	154 315	158 450	
Összes kifizetés (b)(c)	114 740	124 600	136 500	127 700	126 000	132 400	138 400	143 100	Átlag
Kifizetések a GNI százalékában	1,09%	1,15%	1,23%	1,12%	1,08%	1,11%	1,14%	1,15%	1,14%
Fennmaradó játéktér a GNI százalékában	0,15%	0,09%	0,01%	0,12%	0,16%	0,13%	0,10%	0,09%	0,10%
A saját források plafonja a GNI százalékában	1,24%	1,24%	1,24%	1,24%	1,24%	1,24%	1,24%	1,24%	1,24%

(a) A 2006-os kiadások a könnyebb összehasonlíthatóság kedvéért a javasolt új struktúra szerint kerültek lebontásra.

(b) 2006-tól tartalmazza a szolidaritási alap (2004-ben folyó áron 1 milliárd euró) kiadásait, a megfelelő kifizetések azonban csak 2007-től szerepelnek.

(c) Az Európai Fejlesztési Alapot a javaslat szerint 2008-tól integrálnák a költségvetésbe. A 2006-os és 2007-es kötelezettségvállalások csak összehasonlítási céllal szerepelnek itt. A 2008 előtti kötelezettségvállalásokból következő kifizetések nem szerepelnek.

(d) Tartalmazza az EU intézményeinek kiadásait, kivéve a bizottságra, a nyugdíjakra, valamint az EU-iskolákra fordított tételeket. A bizottság adminisztrációs kiadásai az első négy kiadási tételbe integráltan szerepelnek.

Forrás: Communication from the Commission to the Council and the European Parliament: Building Our Common Future – Policy Challenges and Budgetary Means of the Enlarged Union 2007–2013, E Commission, Brussels, 10 February 2004, p. 29.